

JĒRS UN BALODIS

1 ...liels paldies jums. Paldies. Tā patiesi ir privilēģija, ka šovakar no jauna esam sapulcējušies šeit, šajā lieliskajā “*Angelus Templi*”, kas atrodas pašā Losandželosas sirdī kā atgādinājums par Dievišķo dziedināšanu un Kunga Jēzus augšāmcelšanos un spēku. Māsa Makfersones dēls tikko...viens no viņiem man nesen parādīja, kas šeit ir uzrakstīts: “Mēs gribam redzēt Jēzu.” Es domāju, ka tas patiešām ir jauki, vai ne? “Mēs gribam redzēt Jēzu.”

Un tā, es šovakar priecājos, redzot, ka šī vieta atkal ir gandrīz stāvgrūdām pilna, un tas ir tikai otrais dievkalpojums. Es tikko kā satiku savu labo draugu Tomiju Hixsu, viņš grasās runāt, un viņš ir patiesi uzticams brālis. Un brālis Orals Roberts un daudzi citi izcili šī laika brāļi, varenajā mūsu laika kustībā. Un esmu laimīgs, ka varu šeit saieties ar viņiem.

Kad ierados Losandželosā, es nedaudz aizsmaku. Es tikko kā atgriezos no Kanādas, un tur bija liels aukstums. Bet pēc tam šeit bija tik karsti, un tas atstāja iespaidu.

2 Un šovakar mēs sagaidām, ka Dievs darīs daudz ko īpašu. Mēs katru vakaru ceram un gaidām īstenu vecmodīgu Svētā Gara izliesanos. Es vēlētos, kaut es būtu dzīvojis tajā laikā un redzējis, kad māsa Makfersonē...kad viņa nāca uz šejieni un viņai bija šīs apbrīnojamās sanāksmes. Esmu pārliecināts, ka tas joprojām atrodas daudzu to uzticīgo cilvēku sirdīs, kas...un svēto sirdīs, kuri viņu joprojām atceras. Un kā viņi nāca starp šīm solu rindām pie altāra un nožēloja grēkus...

Man ir viņas sprediķis...vairāki ieraksti, tas ir, lentu ieraksti. Esmu lasījis viņas grāmatas. Un es pavisam noteikti apbrīnoju viņu kā Dieva kalpu. Man nesanāca ar viņu satikties šīs dzīves ceļā. Ar Dieva žēlastību es to izdarīšu, kad mēs pāriesim tajā pusē. Taču...kad es ierados Losandželosā, viena no pirmajām vietām, kurp es devos, bija viņas...viņas ķermeņa atdusas vieta, un es tur noņēmu savu cepuri un pateicos Dievam par māsa Makfersones cildeno dzīvi un šo apbrīnojamo darbu, kuru viņa atstāja aiz sevis. [Sanākušie aplaudē-Tulk.] Pateicos.

Satiekot viņas dēlu, redzot viņā tik jauku personu...tas parāda, ka viņš nāk no labas ģimenes. Viņš droši vien ir kā tētis...

3 Daudzi jūsu kalpotāji – Dr. Kortnijs, Dr. Kjumings un Dr. Tīfords, un tik daudzi no viņiem, kurus es šeit pazīstu. Viņi ir tik godprātīgi brāļi, un viņi dara lielu darbu.

Un es tikko kā runāju ar Makfersona kungu, tas ir, brāli Makfersonu, un viņš...es viņam sacīju, es teicu: “Es ļoti augsti vērtēju to, kā jūs pūlaties priekš Kunga Jēzus.”

Viņš sacīja: “Brāli Branham, mēs vienkārši cenšamies...”

Es sacīju: “Jūs nemaz neaptverat, ko jūs darāt. Pa visu pasauli, lai kurp arī es nedotos misionāra braucienos, es satieku “Forskvēru”. [Draudze Losandželosā, ASV-Tulk.] Tāpēc tas rāda, ka šis Evaņģēlijs skan ne tikai Losandželosā un ne tikai šiem cilvēkiem, kas atrodas šeit. No šīs nelielās vietņas tas izplatās pa visu pasauli. Vienkārši paskatieties uz zīmēm, kas ir visapkārt tur, kur atrodas viņu misionāri. Un es jums teikšu – tas ir uzslavas cienīgi. Lai viņas godprātīgā dvēsele atdusas Dieva mierā. Bībelē ir teikts, ka “viņi atdusas no savām pūlēm, bet viņu darbi tos pavada.” Kad es stāvēju pie Longfello kapa, es aizdomājos par viņa poēmu *Dzīves Psalmi*: “Aizejot aiz sevis atstāt pēdu nospiedumus laika smiltīs.” Tā ir patiesība.

Un tāpēc, ja mēs redzam, ko nozīmē dzīvot godprātīgu dzīvi Jēzus Kristus dēļ, tad kādiem gan cilvēkiem mums vajadzētu būt? Ziniet, atstāsim aiz sevis:

“Izcilu cilvēku dzīves mums stāsta,

Ka arī mūsu dzīves var diženas būt.

Lai aizejot, mums aiz muguras paliktu

Pēdu nospiedumi laika smiltīs.”

Man tas patīk.

4 Un tā, iepriekšējā vakarā, tas ir, svētdienas pēcpusdienā man bija...bija šis gods un privilēģija runāt šai brīnišķīgajai cilvēku grupai. Es nesaku to tikai komplimenta dēļ, es tā domāju.

Lūk, es nesaku to tikai tāpēc, ka atrodos šajā vietā; es domāju, ka šovakar šeit ir tie labākie no labākajiem. Ir daudzi cilvēki...izredzētie Dieva bērni. Kad es nonāku jūsu vidū un dzirdu par brīnišķīgajām Svētā Gara izpausmēm, man vienkārši līst prieka asaras, jo es saprotu, ka Jēzus joprojām dzīvo.

Un tā, es jutu nemieru. Es biju draudzes gans Miltaunas baptistu draudzē, Indiānas štatā. Un kad vakarā es pārnācu mājās jeb vietā, kur es biju apmeties...es dzīvoju Džefersonvillā. Un pārradies mājās, es ievēroju kādu lakstīgalu, kas sēdēja krūmā un dziedāja caurām naktīm. Un man bija interesanti, kāpēc šī lakstīgala šādi dzied. Un es...tāpēc es ķeros pie lakstīgalu izpētes. Un es noskaidroju, ka visu nakti viņas tur savu galvu paceltu. Un, kad viņas ierauga kādu zvaigzni, viņas nocentrē uz to savas acis un sāk dziedāt. Tāpēc ka viņas zina – ja jau spīd viena zvaigzne, tātad kaut kur spīd arī saule. Tāpēc es uzskatu, ka, ja jau mēs varam, lūk, šādi sanākt kopā un dzirdēt, kā Dieva Gars darbojas cilvēku vidū, tad arī es varu dziedāt, jo Dievs kaut kur dzīvo, vai ne? Pareizi! Viņš ir šeit. Tāpēc mēs esam laimīgi, ka šovakar varam atrasties šeit.

5 Un iepriekšējā vakarā es sludināju it kā ļoti asi. Es to nedarīju ar domu, lai jūs sāpinātu. Taču, tā kā jūs esat iekļāvuši mani savās rindās, un es cenšos no visa spēka, lai stāvētu starp dažādām konfesijām un sacītu: “Mēs esam brāļi...” Es...es mīlu visas konfesijas. Un es cenšos, lūk, šādi stāvēt šajā plaisā un sacīt: “Mēs visi kopā esam brāļi.” Un es domāju, ka, ja Dievs dos man darīt kaut ko, lai apvienotu Kristus ķermeņus... Es uzskatu, ka tas ir pats slimākais ķermenis, kādu es pazīstu. Un visnozīmīgākā Dievišķā dziedināšana, kura šovakar ir nepieciešama, – tā ir Kristus ķermeņa dziedināšana, kļūstot par vienu personību, un lai... Un cik brīnišķīgi to darīt ir tieši tagad, Azusa ielas saietā, kur mēs visi atkal varam kļūt viens. Jēzus lūdzās, lai mēs būtu viens. Un es ļoti priecājos, redzot, kā tas īstenojas.

Es saku šīs lietas, jo es lasīju vēsturi par jūsu kādreizējām sanāksmēm, kuras bija pirms daudziem gadiem, piemēram par mūsu Makfersoni un...un Vudvorta-Etera kundzi un...un Bosforta kungu, un par daudziem citiem no agrīnajām Vasarsvētku grupām. Un tad es...izskatījās, ka tas notiek manā draudzē, tāda kā...es varētu teikt “kraupaina aita”... Es ticēju patiesi svētai un piepildītai dzīvei. Un, kad es ieraudzīju, ka bija cilvēki, kas par to stāvēja, tas viss vienkārši lieliski saderēja kopā. Bet pēc tam, kad es nokļuvu šajās rindās un sāku ieskatīties, es ieraudzīju, ka notiek atkrišana, un tas mani uztrauc. Un es šīs asās lietas saku ne jau tāpēc, ka jūs man nepatīkat; tas nav tāpēc, ka jūs man nepatīkat. Es to saku, jo es jūs mīlu. Tā ir taisnība. Jo... Ja mēs esam... Mēs gribam stāvēt lielā un vienotā frontē par To Kungu, un mēs maršējam uz Ciānu. Bet, kad es redzu, kā šeit aiz muguras trako ienaidnieks un draudzē iezogas pasaulīgums, es gluži vienkārši nespēju mierīgi stāvēt. Tas arī viss. Agrāk es...es to nevēlējos darīt. Toreiz es tikai vēlējos jums pateikties. Pateikties...tāpēc...

6 Tāds ausums reizēm sāpina, taču varbūt nedaudz vairāk to izgaismot... Kas būtu, ja jūs aizietu uz ārstniecības iestādi, un jums būtu kādas šausmīgas slimības simptomi, un jums būtu nepieciešama operācija. Un jūs aizietu, bet ārsts tikai uzsisu jums uz pleca un teiktu: “Nu, mans draudziņ...ar tevi viss ir kārtībā; tu esi vienkārši jauks puisis.” Un ļautu jums aiziet, to neizlabodams, un jūs... Tas ir... Es nedomāju, ka jūs šo ārstu cienītu. Taču, ja ārsts veiktu pārbaudi un ieraudzītu cēloni, un patiesām to izgrieztu, pat ja tas būtu ļoti sāpīgi, saprotiet, tas būtu labs ārsts. Tāpēc tieciet vaļā no cēloņa. Ziniet, izgriezīsim to vēzi. Taisnība? Un tad mēs visi varēsīm nostāties vienā lielā frontē un virzīties uz priekšu.

Jūs esat tik tiešām ļoti jauka grupa. Un es vēlos pateikt: “Lai kur es nebūtu ceļojis, nevienā citā grupā es neesmu jutis Svētā Gara kustību tā, kā Viņš virzās šeit un šobrīd starp cilvēkiem šajā saietā. Man nāksies jūs atstāt apmēram... Man ir jāpagūst uz vilcienu pulksten desmitos; man ir paredzēta vēl viena sanāksme ziemeļos. Un man būs jūsu jāatstāj, bet es atstāju jūs ar visiem tiem

labākajiem Dieva svētību vēlējumiem, lai šīs būtu visveiksmīgākās sanāksmes, kādas jebkad ir notikušas Losandželosā. Un es pastāvīgi lūgšu par jums. Jūs lūdziet par mani. Ja mēs nekad nesatiksīsimies šajā debesu pusē, kādu dienu mēs satiksīsimies tajā pusē. Lai Dievs jūs svētī.

7 Šajā svētajā vecajā Bībelē, kura guļ manā priekšā...vienkārši, lai izlasītu Viņa Vārdu... Man patīk lasīt Viņa Vārdu, jo mani vārdi pievils, bet Viņa Vārds nepievils. Un es neesmu...es...kā sludinātājs...es nedomāju, ka Kungs ir aicinājis mani būt par sludinātāju. Es esmu...es lūdzos par slimajiem. Mans...jūs zināt, ka tā ir mana kalpošana. Un es nevaru darīt divas lietas pareizi, tāpēc Kungs vienkārši redzēja, ka man trūkst izglītības, ka man trūkst gudrības un zināšanu, un pārējā, tāpēc Viņš vienkārši ļāva man lūgties par Viņa slimajiem bērniem. Un es ļoti priecājos, ka Viņš man ļāva. Taču Viņš man ir devis kādu darbu. Un es...es vēlos kaut ko izdarīt.

Kā es teicu par Arnoldu van Vinkelrīdu: "Dari visu, ko vien vari, ar to, kas tev ir." Tāpēc vienkārši esi uzticīgs tajā uzdevumā, kas tev ir uzticēts. Kad es šovakar stāvu šeit, patiesu Dieva vīru un patiesu kalpotāju priekšā, kuri šeit sēž, un, domājot par to, ka viņi mani tik ļoti mīl, ka ir apsēdušies man aiz muguras un nostādījuši mani priekšā tiem, kuri ir izpirkti ar Kunga Jēzus Asinīm – tas pavisam noteikti liek man justies pazemīgam. Un es lūdzos, lai Dievs svētī manus brāļus. Un, ja nu es kādreiz kaut kā varu palīdzēt, es būšu priecīgs to izdarīt.

Un tagad...svētrunās es vienmēr esmu teicis, ka es esmu rezerves ritenis. Un rezerves ritenis tiek izmantots tikai tad, kad ir tukša riepa. Bet šobrīd mums droši vien nav nevienas tukšas riepas; mums pavisam noteikti tādu nav. Tāpēc viņi... Tikai žēlastībā viņi man ir ļāvuši šādi pabraukt pa ceļu. Tāpēc lai Tas Kungs jūs tik tiešām svētī.

8 Un ja es zinu...ja es lasu Viņa Vārdu tad...ja viņi savā žēlastībā man ir ļāvuši šeit stāvēt un...un ja es lasu Dieva Vārdu, tad debesis un zeme zudīs, bet Viņa Vārds nezudīs; šā vai tā tas dos kaut ko, kas pabaros Dieva bērnus.

Un tā, Jāņa evaņģēlija pirmā nodaļa. Es gribu izlasīt Vārda fragmentu, sākot ar 29. pantu:

Otrā dienā Jānis ierauga nākam Jēzu un saka: "Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku.

Šis ir, par ko esmu sacījis: pēc manis nāk Vīrs, kas mani pārspējis, tāpēc ka Viņš bija pirmāk nekā es.

Es Viņu nepazīnu; bet, lai Viņš kļūtu zināms Israēlam, tāpēc es nācu, kristīdams ar ūdeni."

Un Jānis liecināja, sacīdams: "Es redzēju Garu nonākam kā balodi no debesīm un paliekam uz Viņa.

Lai Kungs pievieno Vārdam Savas svētības.

9 Šķiet dīvaini, kad aizdomājies, ka Dievs, kad Viņš gribēja šeit uz zemes attēlot savu Dēlu, Viņš attēloja Viņu kā radījumu vārdā jērs. Un varbūt mēs bieži aizdomājamies, kāpēc gan Viņš tika nosaukts par Jēru. Jērs ir padevīgākais no visiem zemes radījumiem – no visiem dzīvniekiem. Neviens nav padevīgāks par mazu jēriņu. Ebreju ortodoksālā draudze to zināja jau pirms daudziem gadiem, jo viņi pienesa upurim jēru kā savu grēku aizvietotāju. Zinot, ka Dievs ir noteicis nāves sodu jeb ka grēks nes nāvi, un kādam ir jāmirst un vajag... Asinīs bija dzīvība. Asinīs atrodas dzīvība. Mēs visi zinām, ka dzīvība atrodas asins šūniņā. Līdzīgi kā Jēzus Kristus – Viņš bija Dieva Jērs, Dieva Dēls. Un jaunava Marija tika Svētā Gara apēnota, Dievs viņas dzemdē radīja asins šūniņu, un no tās radās Dēls Kristus Jēzus.

Dzīvība atrodas šajā asins šūniņā, un grēcinieks, tā kā viņš bija vainīgs grēkā, visšķīstākā un visnevainīgākā lieta, kādu viņš varēja pienest upurim, bija šī jēra dzīvība. Lūk, tas tikai simbolizēja īstā Dieva Jēra atnākšanu un nevarēja aizvākt grēku, jo tas tikai apklāja grēku; tāpēc ka tā dzīvība,

kas bija asins šūniņā, pēc tam kad šī šūniņa bija sagrauta, nevarēja atgriezties uz upurētāja, jo upurētājs bija cilvēks ar dvēseli. Dzīvība, kas atstāja dzīvnieku, bija tikai zvēra dzīvība. Un zvēra dzīvība nevarēja sakrist ar cilvēka dzīvību. Tāpēc upurētājs devās prom ar tādu pašu apziņu, tādu pašu vēlēšanos grēkot, ar kādu viņš bija atnācis. Tās visas ir līdzības. Taču, kad upurētājs vienreiz ir atfīrīts ar Kristus Asinīm, viņš vairs neapzinās grēkus, jo dzīvība, kas iznāca no Kunga Jēzus Kristus Asinīm, ir nekas cits kā Viņa paša dzīvība, kas atgriežas pie ticīgā un ievēd ticīgo sadraudzībā ar Viņu.

10 Tāpēc šis nevainīgais, piemīlīgais jēriņš ir īpašs radījums. Es vēlētos, kaut mums šovakar būtu vairāk laika, lai izpētītu jēra dabu. Tas ir brīnišķīgs...un jērs... Dievs mūs pielīdzina jēriem. Jērs ir tāds dzīvnieks, kas nevar iet pats pa savu ceļu. Un jo agrāk mēs saprotam, ka mēs nespējam iet paši pa savu ceļu (mēs nespējam paši par sevi parūpēties, mums ir jāpaļaujas uz Viņa roku un Viņa vadību), jo drīzāk mēs kļūsim par jēriem.

Un tā, šajā mazajā draudziņā ir kaut kas īpašs. Es atceros, kā vienu dienu es devos apgaitā. Es izdzirdēju, kā no grāvja atskan blējieni, tas bija mazs jēriņš. Māte aita bija aizgājusi kopā ar pārējo ganāmpulku, un šis mazais draudziņš bija pilnīgi bezpalīdzīgs. Un es viņu pacēlu un aiznesu pie viņa mātes. Kā gan viņš tā vienkārši gulēja manās rokās, un es nodomāju: “Ak, Dievs, reiz tāds biju es: es biju pilnībā pazudināts, bet Tu paņēmi mani Savās rokās un nesi.”

11 Jērs simbolizē ko īpašu. Es biju Palestīnā, pareizāk sakot – austrumos. Un, ja jūs kādreiz dosieties uz austrumiem un redzēsiet, ka...Bībele jums kļūs par jaunu Grāmatu. Ja jūs esat to pētījuši, tā ir austrumnieciska grāmata, kas ir sarakstīta austrumu līdzībās un paražās, kādas viņiem tolaik bija. Un tās nav mainījušās; tās ir tieši tādas pašas arī šodien. Reiz es kopā ar kādu cilvēku braukājos nelielā britu džipā. Un es izdzirdēju svilpes skaņas un visi apstājās. Visas automašīnas apstājās, un es vaicāju: “Kas te notiek?” Es apskatījos, un man par izbrīnu ielu šķērsoja gans, kas veda aitu bariņu. Un es vaicāju: “Nu, kāpēc...”

Un viņš teica: “Visi apstājas, jo tur ir aitas un aitu gans.”

Kad mēs devāmies tālāk, es ievēroju vietu, kur kāds gans gāja pa ielu. Un tur viņiem nav tādu ērtību kā mums, lai nodrošinātos ar saldētavām un pārējo. Viņi izliek savus dārzenus un visu pārējo tieši uz ielas, savu precī. Un, lūk, nāca gans, pa ielas vidu, ejot cauri šīm vietām un vedot savas aitas, un viņam nebija virves. Aitas viņam vienkārši sekoja. Es apstājos un biju izbrīnīts. Kad gans soļoja, viņš varēja paspert pāris soļus sānis un tad atkal atgriezties ielas vidū, un aita, kas atradās aiz viņa, arī pagāja sāņus un atgriezās vidū. Un nākošā aita sekoja pirmajai, un viņas visas sekoja ganam. “Manas avis pazīst Manu balsi.”

Es biju izbrīnīts, un es jautāju šim krietnajam vīram, kas bija ar mani: “Kāpēc viņas nepaiet maliņā un neapēd kādu no tiem bumbieriem (tie izskatās tik lieliski) vai pārējās lietas, kas aitām ir tik kārdinošas? Viņš atbildēja: “Viņas nekādā gadījumā nekam nepieskarsies, pirms gans viņām to nebūs atļāvis.” Ak, lūk, lūdzu! Ja Dieva avis būtu tikpat piesardzīgas, tad mums draudzēs nebūtu tik daudz dažādu šaubu un visa kā cita. Pareizi.

12 Tikai nedaudz tālāk es ieraudzīju citu ganu, viņš ganīja uz lauka. Tur bija ēzeļi, kamieļi, aitas, kazas, visi kopā. Un es sacīju: “Nu, šim ganam viss ir sajaukts kopā.” Es sacīju: “Es domāju, ka gans gana tikai aitas.”

Viņš sacīja: “Nē, gans var ganīt gandrīz jebkuru dzīvnieku,” viņš teica, “bet...”

Es sacīju: “Nu, bet kāpēc viņi visi barojas kopā?”

Viņš teica: “Viņi visi ēd no viena un tā paša lauka.” Taču viņš sacīja: “Brāli Branham, lūk, kas ir neparasti – kamēr ir diena, gans viņus pieskatīs un ikvienu no tiem audzinās, taču, kad pienāk nakts, ēzeļi, kamieļi un kazas paliek uz lauka, bet aitas gans ievēd aitu kūti.

Es sacīju: “Es...brāli, es gribu būt aita, bet tu?”

Viņš sacīja: “Es bieži aizdomājos, ko nozīmēja Jāņa Evaņģēlija desmitajā nodaļā teiktais,

kad Viņš sacīja: “Es esmu durvis avīm.” Kā gan Viņš, būdams Cilvēks, varēja būt durvis?” Es pajautāju šim krietnajam vīram. Viņš sacīja: “Redzi, brāli Branham, kad vakarā aitas ir ievestas, gans nekad neapguļas, pirms viņš nav saskaitījis visas aitas. Un, kad viņš apguļas, viņš apguļas durvīs; un aitas nekad nekāps ganam pāri. Arī vilks nevar tikt pie aitām, nepārkāpjot no sākuma pāri ganam.”

Es sacīju: “Es tā priecājos, ka šoreiz varu būt aita!” Pārbaudījumi var nākt un iet, taču...būt par aitu, brāli, vienā brīnišķīgā dienā, kad rietēs saule, Viņš paņems mūs aitu kūtī. Tas mani iepriecina. Un Dieva acīs šķita piemēroti Savu iemīļoto Dēlu attēlot kā aitu – padevīgu un maigu dzīvnieciņu.

13 Bet, kad Pats Dievs attēloja Sevi šai zemei, Viņš atnāca visrāmākā putna, kāds vien lido debesīs, veidolā – kā balodis. Balodis ir īpašs putns. Tas atšķiras no visiem citiem putniem. Mēs redzam to Bībelē; bieži viņš ir Svētā Gara simbols. Un mēs redzam, ka balodis ir arī miera simbols, miera, brīnišķīga miera...[Pārtraukums magnetafona ierakstā – Tulk.]

Balodis...un Noa... Pēc tam, kad Dieva sods bija nonācis uz zemes, kad plūdi bija beigušies un bija iestājies miers, balodis atgriezās, attēlojot mieru...mieru ar olīvkoka lapu savā knābī.

Pētīt balodi mēs varētu ilgu laiku. Balodis ir putns, kas var... Kaut arī viņš var lidot kā vārna jeb maitēdājs, taču viņš nevar ēst to pašu ēdienu, ko ēd maitēdājs, jo balodis ir citādāk veidots. Viņam nav žults; balodim nav žults, tāpēc viņš nevar sagremot to, ko ēd maitēdāju putni. Balodis var ēst tikai tīras un svaigas lietas. Cik precīzi tas attēlo kristietī, kas nēsā šo dūju savā sirdī. Viņš vienkārši nespēj paciest šīs pasaules netīrās lietas. Saprotat? Viņā nav nekādas žults, nekāda rūgtuma. Viņš...viņš ir pazemīgs, pazemība. Kas gan var būt jaukāks par baloža dūdošanu?

14 Šajā vakarā manas domas atgriežas pie kādas kalnu nogāzes, tūkstošiem jūdžu atpakaļ, kur atrodas manas mīļotās sievas kaps, kura atstāja mani, kad viņai bija divdesmit gadi. Es ieliku savu dārgo astoņus mēnešus veco mazulīti Šaronu viņai rokās, kad es viņas abas apglabāju.

Kad kādu vakaru es no darba atgriezos mājās, es ienācu mājā un skatījos. Mums tur bija neliela plītiņa, par kuru mēs samaksājām dolāru un septiņdesmit piecus centus, kad mēs sākām saimniekot. Un es paskatījos uz to veco plītiņu; tas nebija nekas sevišķs, taču viņa bija uz tās gatavojusi. Mēs gājām uz “desmit centu veikalu” un nopirkām mazus katliņus... Varbūt tiem kaut kas bija nodauzīts, ka mēs varējām tos nopirkt lētāk. Tas nebija nekas liels, taču viņas rokas tiem bija pieskārušās.

15 Es piegāju pie bērna gultiņas un paskatījos uz to; mana mazulītes vairs nebija. Tas bija... Es...es bieži nespēju pat ēst. Uztaisīju sev sviestmaizi un tur sēdēju. Tad es iekāpu savā mašīnā un braucu uz kapsētu, apturēju mašīnu un staigāju pa ceļu, apsēdos pie nesen uzbērtā kapa kalniņa, es raudāju, domājot, ka tepat apakšā guļ mans vislielākais cilvēciskās miesas dārgums pasaulē. Un Dievs atsūtīja man brīnišķīgu dūjiņu. Un viņa ielaidās krūmā un dūdoja man, kamēr rietēja saule. Es gaidu, kad tas atkal atkārtosies – ne tieši tas pats, bet tas, ko tas simbolizēja – kad mana saule šajā dzīvē reiz norietēs. Ak, kā viņa dūdoja! Šķita, ka krūma lapas dziedāja:

Tur aiz upes ir kāda zeme,

Kuru saucam par jauko mūžību mēs,

Tikai ar ticības spēku mēs krastu to sasniegt spēsim.

Viens pēc otra mēs sasniedzam šos vārtus,

Lai kopā ar nemirstīgajiem būtu mēs tur,

Un reiz šie zelta zvani skanēs tev un man.

16 Lai būtu gatavi...?...vispirms nemirstīgie... Ak, kā viņa tur dziedāja un staigāja šurpu turpu pa zaru, mierinot mani, un es klausījos šo saldo mūziku, kad viņa man dūdoja saulrietā.

Dievs, kad Viņš nonāca... Daudzi cilvēki apiet šo Rakstu vietu, bet priekš manis tā ir viena no izcilākajām Bībeles Rakstu vietām, kad debesis un zeme apskāvās, kad Dievs nonāca lejup baloža atveidā un nolaidās uz Sava Dēla, kurš bija Jēra atveidā.

Kāpēc Viņš izvēlējās tieši jēru un balodi? Tāpēc ka balodis spētu nolaisties un palikt tikai un vienīgi uz jēra. Viņiem ir vienāda daba. Tieši tāpēc viņi abi spēj kopā sadzīvot. Viņu abu daba bija padevīga, pazemīga, vienkārša, un tieši tāpēc viņi varēja dzīvot kopā. Kad Dievs un Kristus kļuva viens, kad Balodis nolaidās uz Jēra, debesis un zeme saskūpstījās. Dievs un cilvēks salīdzinājās. Ak, tas ir viens no svarīgākajiem brīžiem, kādi vien ir bijuši šajā pasaulē – kad cilvēks un Dievs salīdzinājās. Balodis un Jērs apvienojās.

17 Un tā, kā jau es sacīju, viņi varēja sadzīvot, jo... Lūk, Bībelē ir teikts, ka viņš redzēja Dieva Garu kā Balodi, un viņš sacīja: “Redzi, Dieva Jērs.” Un Balodis nolaidās uz Jēra un palika... Man patīk šī “palikšana”. Bet ja nu Jērs būtu nosprauslājies kā vilks? Nu, Balodis būtu aizlaidies prom.

Ziniet, reizēm es aizdomājos, vai tieši tas nav iemesls, kāpēc draudzē ir tik daudz grūtību. Ja jau mēs esam Dieva jēri, tad mums vajadzētu būt jēru dabai, ja jau mēs ceram, ka uz mums mājās balodis. Vai jūs tam ticat? Es ticu.

18 Un tā, ja mēs pavērosim Balodi... Viņš palika uz Jēra tikai tāpēc, ka viņu dabas bija vienādas. Un šis balodis paliks uz kristieša tikai tādā gadījumā... Viņš tur uzturēsies, kamēr vien šis kristietis ir jērs. Taču, kad viņš pārņems citu dabu, Balodis aizlidos.

Pirmkārt, šis Jērs bija nevainojams Jērs. Bībele saka, ka Viņš bija nevainojams Jērs. Un jērs nevar iet pats par sevi; jēram ir vajadzīgs, lai viņu ved jeb vada, jeb gana.

Vai jūs kādreiz esat bijuši kautuvē un redzējuši, kā tiek kautas aitas? Jērs... Aitas pašas neies pa celiņu, kas iet uz kautuvi; uz kautuvi viņas ved āzis. Taču, kad āzis tiek līdz tai vietai, kur notiek nonāvēšana, viņš no šī nožogotā celiņa izlec. Lūk, tieši tas ir ļoti raksturīgs sātanam. Viņš aizved Dieva aitas taisni uz kautuvi, un tad pats viņš paiet maliņā. Pareizi. Tāpēc esiet piesardzīgi ar to, kas jūs ved. Hm, hm. Āmen.

19 Aita...Kristus...paskatieties, cik Viņš bija padevīgs. Viņš nekad necentās darīt pats Savu gribu. Viņš teica: “Es neesmu nācis, lai darītu Manu gribu, bet Tā gribu, kas Manis sūtījis.” Un Tēvs, kas Viņu sūtīja, gāja ar Viņu un Viņā. Un pēc tam Viņš sacīja: “Kā Tēvs ir sūtījis Mani, tā Es sūtu jūs.” Tāpēc Viņš ne tikai sūta mūs, bet Viņš arī iet ar mums.

Un pavērojiet Viņu, kā Viņš tika vadīts. Un kā Viņš nepaļāvās uz savām spējām, aita uz to nepaļaujas. Viņš paļāvās uz gana spējām. Viņš nešaubījās par savu ganu. Viņš vienkārši gāja kopā ar savu ganu, un tāpat dara arī aita.

20 Puikas gados es ieguvu nelielu pieredzi aitu audzēšanā lauku mājās. Mēs cirpām aitas. Nocirpta, noskūta aita... Jūs viņu noķerat un uzmetat uz galda. Jūs zināt to vietu, kur uzvest nelielu cilpu, lai sasietu viņas kājas. Viņas nespārdās un nemetas prom. Viņas vienkārši mierīgi guļ un atdod visu, kas viņām pieder – savu vilnu. Viņas ļauj jums sevi nocirpt bez spārdīšanās un brēkšanas.

Es ceru, ka jūs saprotat, ko es ar to gribu pateikt. Aita guļ mierīgi. Lūk, īsta aita...aita atsakās no savām tiesībām, un tieši līdz tam es centos nonākt vakardien, kad es sludināju par to, kā dažas no mūsu kristīgajām māsām ģērbjas un uzvedas, un par to, kā rīkojas mūsu brāļi.

21 Kāda kundze sēdēja blakus citai kundzei, kuru es šodien satiku un ar kuru mēs esam draugos, un teica... Tā kundze viņai sacīja: “Ja šeit būtu durvis, es izskrietu ārā,” sacīja, “viņam nav taisnība.” Nu...viņa sacīja: “Mums ir tiesības to darīt.” Tā ir taisnība. Jūs man sakāt: “Brāļi Branham, veikalos pārdodas šīs mazās, īsās drēbes, ko nēsā sievietes. Tā ir mūsu amerikāņu privilēģija. Tās ir mūsu tiesības.” Bet vai jūs vēlaties zaudēt savas tiesības, lai būtu aita? Tā jau ir

cita lieta. Pareizi.

Jūs sakāt: “Tā ir mūsu privilēģija, Branhama kungs, ja mēs vēlamies piederēt draudzei un gribam smēķēt cigaretes. Valdība saka, ka viņi var tās tirgot, un viņi tās tirgo. Nekā nelikumīga tajā nav. Tā ir mūsu Amerikāņu privilēģija – smēķēt cigaretes.” Tā ir taisnība. Bet vai jūs atteiksieties no savām tiesībām smēķēt cigaretes? Saprotat? Lūk, kas par lietu.

22 Jūs sakāt: “Ir jauki un draudzīgi mūsu attiecībās ar kaimiņiem un būt draudzīgās attiecībās. Un tā ir mūsu amerikāņu privilēģija, ja mēs gribam draudzīgi iedzert. Tā ir mūsu privilēģija.” Bet brāli, vai tu vēlies zaudēt savas grēcīgās privilēģijas, lai kļūtu par nocirptu aitu, lūk, ko es vēlos uzzināt? Vai tu to izdarīsi? Atsākieties no savām tiesībām. Nespārdieties un nebrēciēt par tām. Aitas to nedara. Saprotat? Viņas vienkārši guļ, un viņām visas šīs lietas tiek nocirptas.

Ja jūs gribat, lai atgriezās Azusa iela [vieta, kur 1906. gadā notika Svētā Gara izliesšanās–Tulk.], vienkārši apgulieties, un lai Vārds jūs pilnībā nocērpj, un jūs redzēsiet. Tieši tā. Lūk, kāds ir ceļš, kas ved atpakaļ uz Azusa ielas pārdzīvojumu – būt noskūtām, nocirptām no visām šīm lietām.

23 Es zinu, ka tā ir privilēģija. Tā jums pieder, jo jūs esat dzimuši grēkā, ieņemti nešķīstībā, ienācāt šai pasaulē, runājot melus; bet vai jūs no tā atteiksieties, lai kļūtu par jēru? Tas Jērs nebija īgņa. Bībelē ir teikts: “Viņš neatvēra Savu muti. Kad Viņu zaimoja, Viņš neatbildēja ar zaimiem.” Bet, ak, tieši tāpēc Balodis varēja palikt uz Jēra. Taču mēs – lai tikai kāds izdara kaut ko pret mums, un mēs sākam vārīties. Kas notiek? Jērs... Balodis aizlido. Svētais Gars dodas prom. Jūs bieži brīnāties, kāpēc mums vairs nav tā miera, kas mums reiz bija. Kaut kas lika Balodim aizlidot. Tā tas ir.

24 Kāpēc mums vairs nav tādu sanāksmju, kādas mēdza būt mūsu draudzē? Vienkārši kļūstiet par aitu. Balodis sēž uz zara, un viņš ir gatavs no jauna atgriezties tavā sirdī, ja vien tu kļūsi par aitu. Viņš joprojām ir tas pats Balodis, bet tev ir jābūt aitam. Tu nevari sprauslāt un ķīdoties, un īgnoties, un celt neslavu un darīt visu pārējo, un domāt, ka Viņš paliks. Viņš to nedarīs. Tavai dabai ir jābūt tādai pašai kāda ir Viņam, un tad Viņš paliks. Tā tas ir. Ja vien tev vienkārši būs aitas daba, tad īstenosies arī otra puse.

25 Viņš neatvēra... Kad...kad Viņš ļāva... Viņi raustīja ārā Viņa bārdi, kaut arī Viņam bija visas tiesības; kad Viņu sīta krustā, Viņš sacīja: “Es varu pateikt Savam Tēvam, un Viņš atsūtītu Man miljonus Eņģeļu leģionu.” Viņš varēja to izdarīt, taču Viņš atteicās no Savām tiesībām, lai būtu Jērs. Viņš bija Jērs, lai varētu nomirt jūsu vietā.

Jūs jautājat: “Brāli Branham, kā lai tiek atpakaļ pie vecmodīgajām sanāksmēm?” Vienkārši atkal kļūstiet par jēriem. Tas arī viss. Vienkārši atkal esiet aitas. Nekur tālu Balodis nav aizlidojis. Viņš tikai gaida iespēju atgriezties. Tas ir... Lūk, kur ir ceļš, kas ved atpakaļ uz Azusa ielu. Lūk, kā var atgriezties. No jauna atgriezties Azusa ielas sanāksmēs ir no jauna atgriezties pie jēra dabas.

26 Jūs nevarat būt vilks vai kāds cits maitēdājs un gaidīt, ka miera Balodis dzīvos jūsos. Viņš to nedarīs. Jums ir jākļūst par jēru. Jūsu dabai ir jātiek izmainītai, un jūs uz lietām raudzīsieties citādāk. Un tad jūs nedusmosieties uz sludinātāju, kad viņš sludinās stingru, vecmodīgu Svētā Gara reliģiju un to, kā ir jādzīvo. Vienkārši tieciet vaļā no tā vilka gara jeb tā maitēdāja gara un iegūstiet jēra dabu, un jūs būsiet gatavi zaudēt visas lietas, kuras reiz darījāt, visas jūsu pasaulīgās privilēģijas un visu pārējo. Āmen.

Draugi kristieši, tā ir tāda pati patiesība kā tas, ka es stāvu šeit. Pazemojieties. Necentieties to visu zināt. Labāk paskatieties, cik daudz no tā, ko jūs zināt, jūs spēsiet aizmirst. Ziniet tikai vienu, tas ir, Kristu.

27 Kā cietuma sargs Filipos... Tika uzdots jautājums: “Kas man jādara, lai es tiktu pestīts?” Pāvils viņam pateica, kas ir jādara. Bet šodien mēs to esam izmainījuši. Mēs sakām viņam tik daudz visa, ko viņam nevajadzētu darīt, tā vietā, lai pateiktu viņam, kas ir jādara. Un mēs padarām viņu par neīstu mācekli.

Atvediet viņu pie Kristus, lai Kristus var pārmainīt viņa dabu par Jēra dabu, un viss pārējais

nokārtosies, jo Dieva Gars, Balodis, nonāks uz viņa un vedīs viņu.

28 Kad Azusa ielas ļaudis pazemojās un kļuva par jēriem, ienāca Svētais Gars. Viņš to darīs. Viņš to izdarītu šajā pat brīdī, tepat, šajā ēkā, ja vien mēs vēlētos atteikties no visa tā sauktā mūsējā, kas mums ir, un pazemotos, lai kļūtu par jēriem; Svētais Gars pārņemtu šo sanāksmi Savā varā. Un šeit būtu tikai un vienīgi jēri, kuri izietu no šejienes Svētā Gara, Jēra, vadīti. Tā tas ir.

Es zinu, ka Viņš ir šeit. Balodis šajā vakarā sēž šeit, gaidot vietu, lai...lai varētu ienākt. Cik gan šausmīgas droši vien ir modernā kristieša gaitas Dieva acīs. Cik ļoti mums vajadzētu mainīties, mainīt mūsu ceļus.

29 Kādreiz šeit dienvidos bija vergu tirdzniecība. Starpnieki ieradās un pirka viņus, līdzīgi kā šodien tas notiek lietotu automašīnu plačos. Un tā viņi pirka šos vergus. Un kāds uzpircējs atbrauca uz vienu plantāciju un jautāja: “Cik daudz vergu jums ir pārdošanā?” Tur viņiem pārdošanā bija vairāki. Un starp viņiem bija kāds jauns cilvēks. Ak, būdami tālu prom no savām mājām, vergi bieži... Viņi zināja, ka viņi nekad nevarēs atgriezties savā dzimtenē, būru tauta aizveda viņus prom no Āfrikas un pārdeva viņus Amerikas dienvidos kā vergus, un viņi... Viņi tos pātagoja, jo nespēja panākt, lai tie strādātu.

30 Vergi bija noskumuši, taču pircējs ievēroja šo jaunekli, kā viņš staigāja krūtīs izriezis, ar augsti paceltu galvu. Viņu nevajadzēja pātagot. Viņš cēlās un strādāja, un uzpircējs sacīja: “Es gribētu nopirkt, lūk, šo vergu.”

Plantācijas īpašnieks sacīja: “Viņš nepārdodas.”

Tas teica: “Nu, vai jūs... Kāpēc viņš tik ļoti atšķiras no citiem vergiem?” Un viņš jautāja: “Vai viņš ir uzraugs pār viņiem?”

Īpašnieks sacīja: “Nē, viņš ir parasts vergs.”

Viņš jautāja: “Varbūt jūs barojat viņu labāk par pārējiem?”

Īpašnieks atbildēja: “Nē, viņš ēd kopā ar visiem.”

Tas jautāja: “Tad kāpēc viņš tik ļoti atšķiras?”

Īpašnieks sacīja: “Es pats to nesapratu, kamēr vienu dienu es uzzināju, ka viņa dzimtenē, no kurienes viņš nāk, viņa tēvs ir cilts ķēniņš. Un, kaut arī šeit viņš ir iebraucējs un svešinieks, viņš uztur pārējo vergu morālo stāvokli, jo viņš zina, ka ir viņš ir ķēniņa dēls.”

31 Kādiem cilvēkiem būtu jābūt mums, Svētā Gara piepildītiem, kaut arī mēs esam piemānotāji un svešinieki! Kādām būtu jābūt mūsu dzīvēm un mūsu uzvedībai, ne tādai kā visai pasaulei, bet nošķirties no šīs pasaules lietām! Turiet plecus taisnus un galvas paceltas, jo vienu mēs zinām: mēs esam Ķēniņa dēli un meitas. Un tā, ķēniņa meita neuzvedas amorāli, viņa šādi negērbjas. Viņa parāda sevi cilvēkiem savā godībā, jo viņa ir ķēniņa meita. Āmen. Tāpat vīrietis, kad viņš ir ķēniņa dēls... Lūk ceļš, kas ved atpakaļ uz Azusa ielas pārdzīvojumu: uzvedieties kā Dieva dēli un meitas, negērbieties kā šī pasaule, nerīkojieties kā šī pasaule, nerunājiet kā šī pasaule un trešdienas vakaros nepalieciet mājās, lai skatītos visas šīs programmas un pārējo, kas nāk no Holivudas. Mums nav nekā kopēja ar Holivudu.

Mēs esam no augšas dzimuši caur vasarsvētku dienas pārdzīvojumu. Holivudai ir sava izklaides vieta. Mums ir sava izklaides vieta. Viņējā ir pasaulē, bet mūsējā ir Kristū. Mēs nevaram ņemt viņus par piemēru; labāk ņemsim Kristu par mūsu piemēru un rīkosimies kā Viņš, un mīlēsīm Viņu.

32 Lūk, kādu brīnišķīgu bildi tas mums uzzīmē – Dievs droši vien ir tik satriekts mūsu uzvedības dēļ, kad Viņš mūs jau ir pieņēmis kā dēlus un meitas, un tad redzot, kā mēs rīkojamies un turpinām to darīt, un visus aizvainojumus, ko nēsājam sevī, un ķildas, un mazās lietas, kurām...kurām nevajadzētu būt, kaut arī saucam sevi par Dieva dēliem un meitām.

Mums ir jābūt drošsirdīgiem vīriem. Mums ir jābūt drošsirdīgām sievietēm. Mums ir jāparāda

sevi kā Dieva bērņus. Mums ir jābūt par piemēru šai pasaulei, tāpat kā mūsu Kungs bija piemērs. Mums ir jādzīvo cienīga dzīve. Kā Dāvids, kad Dievs redzēja viņa...kā... Cik gan drošsirdīgs cilvēks viņš bija, ka Dievs teica: “Tu esi vīrs pēc mana prāta.”

33 Nesen Āfrikā es runāju ar kādu gadus vecu svēto, un viņš man sacīja: “Brāli Branham, vienu vakaru manā draudzē sākās šķelšanās. Viens darīja to, bet otrs gribēja kaut ko citu. Un viņi izveidoja nelielas grupiņas, kā mūsu draudzē, un es... Un Svētais Gars nevēlējās pie mums atnākt.” Šādos apstākļos Viņš nekad to nedarīs. Un viņš sacīja: “Viens gribēja ticēt tādai mācībai; viens gribēja sākt savējo, un mums bija šķelšanās.” Un viņš teica: “Man ir kauns to stāstīt, bet...” viņš teica, “es centos pieslieties vieniem un pēc tam otriem.” Draudzes ganam tā nekad nevajadzētu darīt. Jums ir jāstāv tieši uz Dieva mūžīgā Vārda, nekustoties ne pa labi, ne pa kreisi.

Un viņš sacīja: “Es apturēju savu mašīnu un devos augšup pa nogāzi uz mūsu draudzi.” Un viņš teica: “Kad gandrīz jau biju uzkāpis pakalnā, es izdzirdēju, ka man aizmugurē kāds iet. Un, kad es atskatījos, es varēju saklausīt soļus, kādam kāpjot augšup pa nogāzi.” Sacīja: “Kad es uzkāpu pakalnā, es nodomāju: “varbūt tas ir kāds no manas grupas, tāpēc es viņu pagaidīšu.”” Un sacīja: “Es ieraudzīju, ka augšup pa nogāzi nāca maza auguma Cilvēks, bet Viņam uz muguras bija milzīga nasta. Es īsti nevarēju saprast, kā tik mazs Cilvēks var pastiept tādu nastu.” Un sacīja: “Es paskatījos uz Viņu un pēkšņi es sapratu, ka es redzu vīziju, jo es ieraudzīju rētas uz Viņa rokām.” Un viņš sacīja: “Es pieskrēju Viņam klāt un sacīju: “Kungs, vai tu vēl nes visas pasaules grēkus?””

Tas atbildēja: “Nē, Es nesu tikai tavējos.”

Viņš sacīja: “Kad vīzija aizgāja, es devos uz draudzi, izstāstīju vīziju un teicu: “Ja šīs draudzes grēki tā skumdina Kungu Jēzu, tad mums visiem ir jānožēlo.” Un sacīja: “Tas izmainīja visu situāciju draudzē, un iestājās īsta garīgā atmoda.”

34 Pasaule gaida šādu draudzi. Mēs varētu būt šāds piemērs. Es ticu, ka Dieva Draudze ir piemērs šai pasaulei, ka mēs varam dzīvot citādāk, rīkoties citādāk, būt citādāki. “Jūs neesat no šīs pasaules, bērņiņi,” ir teikts Evaņģēlijā.

35 Taču mans laiks beidzas, tāpēc es vēlos izstāstīt, lūk, ko. Ne pārāk sen burvīgi zaļajos Nūhempšīras kalnos... Kā jau jūs visi zināt, man patīk doties uz kalniem medībās, ne tik daudz dzīvnieku dēļ, bet lai pabūtu vienatnē ar Dievu. Ikviens cilvēks vēlas būt vienatnē ar Dievu.

Jūs atceraties to saldo mieru, kas jums bija, kad jūs bijāt vienatnē ar Dievu. Tagad tas no jums ir aizgājis. Kāpēc? Tāpēc ka jūs izdarījāt kaut ko, kas ļoti apbēdināja Balodi. Vienkārši atkal kļūstiet par jēru, un Viņš atgriezīsies.

36 Paskatieties...un es tur iepazīnos ar vienu mednieku. Un esmu to darījis daudzas reizes un aizbraucu... Es esmu atvedis pie Kristus daudzus, daudzus rupjus kovbojus un mežstrādniekus, dodoties kopā ar viņiem mežā. Bet šis puisis bija visnežēlīgākais mednieks, kādu es jebkad esmu redzējis. Ik gadu viņš vienkārši šāva mazus briedēnus un...un briežu mātes, desmitiem, ja vien varēja tos atrast. Un es viņam sacīju: “Bart, tas nav pareizi. Tev to nevajadzētu darīt. Tev ir cieta sirds.”

Bet viņš teica: “Sludinātāj, tev gluži vienkārši ir caļa sirds.” Sacīja: “Jūs, sludinātāji, esat pārāk jūtīgi.”

Es sacīju: “Bet, Bart, tur ir papildnam pieaugušu, lielu dzīvnieku tēviņu, kurus likums tev atļauj medīt, bet tev nevajadzētu darīt tādas lietas – šaut šos nabaga mazos briedēnus un tamlīdzīgi.”

Viņš sacīja: “Ai, beidz, maigais sludinātāj.”

37 Un viņš sev uztaisīja tādu kā nelielu svilpīti, un ar to viņš varēja atdarināt maza briedēna raudāšanu tik nevainojami, kā es vēl nekad nebiju dzirdējis. Un tā kādu dienu es biju kopā ar viņu kalnos, viņš bija nosēdies kādā krūmājā, un es apsēdos viņam blakus, stāstot viņam par Kungu Jēzu. Un viņš vienkārši gribēja izrādīties, vienkārši, lai man parādītu, ka viņš tik un tā to darīs. Tāpat kā dara daudzi no mums, no vasarsvētku draudzēm. Saprotat? “Man nav tajā

jāklausās...es tev parādīšu, ko es darīšu.” Lūk, kur jums sākas nepatīkšanas ar Dievu, tieši tad.

Viņš apsēdās un aši izrāva savu mānekli, un izlaida ļoti žēlu skaņu, it kā raudātu mazs briedēns. Es vienkārši sēdēju krūmāja malā, un man par izbrīnu tur atklātā vietā iznāca skaista briežu māte.

Ak, viņa bija skaists dzīvnieks: viņas ausis bija saslietas, deguns ošņāja gaisu. Viņa bija dzirdējusi mazuļa saucienu. Viņa pagāja vēl dažus metrus uz priekšu. Es redzēju, kā tas vīrs paceļ šauteni un noņem drošinātāju. Es sacīju: “Ak, Dievs, neļauj viņam to izdarīt.”

38 Viņš pacēla šauteni, lai nomērķētu, viņa roka pacēlās. Bet briežu māte joprojām centās saklausīt mazuļa raudāšanu, viņa paskatījās un ieraudzīja mednieku, viņa skatījās uz ieroci, kas bija notēmēts viņas sirdī. Bet vai tas apturēja briežu māti? Nē, viņa bija dzirdējusi mazuļa saucienu. Kaut arī ierocis tēmēja viņas sirdī, tomēr mazuļa sauciens nozīmēja vairāk nekā uz viņas sirdi notēmēts ierocis.

Viņa spēra soli uz priekšu, mēģinot saklausīt mazuļa saucienu, un es pievērsu uzmanību medniekam. Es ieraudzīju, ka viņam trīs rokas; es ieraudzīju, ka viņam trīs pleci. Viņš nometa ieroci; viņš atskrēja un apķēra mani ar savām rokām, un sacīja: “Brāli Branham, es to vairs nevaru izturēt.” Viņš bija ieraudzījis drošsirdīgo mātes mīlestību.

Brāli, šī pasaule gaida, kad parādīsies drošsirdīgie krusta kareivji, patiesi varoņi, kuri stāvēs par Dievu un taisnību. Jums, vasarsvētku ļaudis, vajadzētu rādīt piemēru.

39 Trīcot un drebot viņš tur nokrita ceļos, viņš sacīja: “Vai tu redzēji, ka briežu māte skatījās man tieši sejā, brāli Branham?”

Es teicu: “Redzēju, Bart.”

Viņš sacīja: “Viņai nebija bail no nāves.”

Es teicu: “Mīlestība lika viņai soļot taisni pretī nāvei, lai aizsargātu to mazuli, kuru tu atdarināji.” Es sacīju: “Bart, reiz bija kāds Cilvēks, kurš nonāca no debesīm. Viņš bija sadzirdējis mirstošu cilvēku kliegzienus, un Viņam nebija bailes soļot taisni pretī nāvei; un Viņš to izdarīja tevis dēļ, Bart.”

Nometies ceļos, rokas pacēlis gaisā, viņš tur izraudāja savu ceļu, līdz savā sirdī viņš atrada dārgo Kungu Jēzu. Un no nežēlīga vilka viņš pārvērtās par jēru, un Svētais Gars atnāca pie viņa.

40 Pirms vairākiem gadiem, pirms kādiem piecdesmit vai sešdesmit gadiem, ASV austrumos dzīvoja kāds ievērojams evaņģēlists. Daudzi no jums par viņu droši vien ir dzirdējuši. Viņa vārds bija Daniels Karijs. Viņš bija plaši pazīstams Centrālamerikā savas evaņģēlija sludināšanas dēļ, brīnišķīgs teologs un Evaņģēlija kalps. Un kādu nakti viņš redzēja sapni, ka viņš ir nomiris un tiek paņemts uz debesīm. Kad viņš nonāca pie debesu vārtiem vārtu, sargs eņģelis viņam jautāja: “Kā jūs sauc?”

Un viņš sacīja: “Es esmu Daniels Karijs, evaņģēlists.”

Un tas sacīja: “Vienu mirklīti, ser. Es apskatīšos, vai jūsu vārds ir sarakstos.” Un eņģelis aizgāja un izskatīja grāmatas. Viņš atgriezās un sacīja: “Ser, jūsu vārda sarakstos nav.”

“Ak,” sacīja Karijs, “jūs droši vien esat kļūdījušies, ser, mans vārds ir Daniels Karijs.”

Eņģelis pie vārtiem sacīja: “Es jūs ļoti labi sapratu, ser.”

“Vai jūs rūpīgi visu pārbaudījāt?”

“Jā, ser, bet jūsu vārda sarakstos nav.”

Tas sacīja: “Nu, ko lai es tagad daru?”

Eņģelis atbildēja: “Varbūt jūs vēlaties, lai jūsu lietu izskata Baltā Troņa tiesa?”

“Labi, ser,” viņš sacīja, “man nav citas izvēles. Man ir jālūdz pārskatīt mana lieta Baltā Troņa

tiesā.”

41 Un Daniels Karijs sacīja, ka viņš juta, kā viņš lido un lido izplatījumā, un pēc kāda laika viņš sāka ieiet kādā Gaismā. Un sacīja: “Kļuva gaišāks un gaišāks, līdz kamēr tas spīdēja miljons reižu stiprāk par sauli.” Nebija kādas konkrētas vietas, no kurienes šis gaišums nāca, taču viņš stāvēja šīs mirdzošās gaismas, kas bija viņam visapkārt, vidū. Viņš sacīja, ka viņš apstājās un atskanēja ļoti tieša un nopietna balss, tā jautāja: “Vai tu esi Daniels Karijs?”

Viņš sacīja: “Jā, Kungs, tas esmu es.”

Tas jautāja: “Daniel Karij, vai, būdams uz zemes, tu meloji?”

Un viņš sacīja: “Līdz tam brīdim es biju domājis, ka es nekad neesmu melojis, bet tās Gaismas klātbūtnē es sapratu, ka es biju pateicis daudz ko tādu, kas nebija patiesība.” Kā tas būs tajā dienā?

Tas sacīja: “Daniel Karij, vai, būdams uz zemes, tu kādreiz pārkāpi Manu bausli un zagi?”

Viņš sacīja: “Es biju domājis, ka vienmēr biju godīgs, taču,” sacīja, “tās Gaismas klātbūtnē es sapratu, ka esmu darījis daudzas tumšas lietas.” Viņš atbildēja: “Jā, Kungs, es zagu un meloju.”

Tad šī Balss atskanēja un teica: “Daniel Karij, vai tu biji pilnīgs, kad biji uz zemes?”

“Ak,” viņš sacīja, “nē, Kungs, es nebiju pilnīgs.” Tad viņš gaidīja, ka tūlīt nodārdēs spriedums: “Eita nost no Manis mūžīgā iznīcībā.” Un teica: “Es tā trīcēju, ka šķita, ka katrs mans kauliņš izlēks no savas vietas.” Un sacīja: “Tad pēkšņi es izdzirdēju visjaukāko balsi, kādu vien savā dzīvē biju dzirdējis. Mīļāku par jebkuras mātes balsi, ko biju dzirdējis.” Un sacīja: “Kad es pagriezos, lai paskatītos, es sev blakus ieraudzīju visjaukāko seju, kādu vien biju redzējis. Nevienas mātes seja, nekas nespētu tam līdzināties.” Un sacīja: “Tas, Kurš stāvēja man blakus, sacīja: “Tēvs, paņem visus Daniela Karija grēkus un pieskaiti tos Man, jo, būdams uz zemes Daniels Karijs stāvēja par Mani, bet šeit debesīs Es stāvēšu par Danielu Kariju.””

42 Ak, kā es vēlos Viņu, kā es ilgojos... Ak, draugi, vai ir vērts tērēt laiku, dzīvojot grēkā? Vai ir vērts tērēt laiku, dzīvojot remdenā stāvoklī? Vai ir vērts tērēt laiku, vienkārši pievienojoties draudzei? Labāk piecelsimies un stāvēsim par Jēzu tagad, lai tad, kad pienāks šī īpašā stunda, Viņš godībā stāvētu par mums.

Mans laiks ir beidzies. Varbūt nolieksim uz brīdi mūsu galvas lūgšanā, viscaur auditorijā. Lai ērģelnieks uz brīdi apsēžas pie ērģelēm, kamēr ikviena galva ir noliekta lūgšanā.

43 Mūsu Debesu Tēvs, mēs gribam būt aitas no Tavām ganībām. Tai dienā mēs negribam stāvēt vienatnē, pašļaujoties uz savu paštaisnumu. Dievs, mēs gribam stāvēt par Tevi tagad. Mēs mīlam Tevi, Kungs Jēzu.

Kad es domās atgriezos pie sava dzīves ceļa, es redzu ērkšķainas takas un kalnus, un ielejas, caur kurām Tu vedi mani ar Tavu apbrīnojamo žēlastību. Un es aizdomājos par tām reizēm, kad es devos projām no mājām, un mani mazie bērniņi ieķērušies manā mētelī, lūdzoties un brēcot: “Tētiņ, neatstāj mūs, varbūt tu nekad vairs neatgriezīsies.” Un mana sirds trīcēja šo mazo dēļ; mana nabaga sirmā sieva, kas tur stāvēja, viņas trīcošā roka manā rokā, un asaras ritēja pa viņas vaigiem...

Taču, Tēvs, es saprotu, ka tas viss nekad nespēs nolīdzināt manus grēkus. Visi mani pūliņi būs veltīgi, ja tajā dienā Jēzus nestāvēs par mani. Visi mani solījumi, kurus es devu manai mirstošajai sievai, kad apsolīju satikties ar viņu pie Vārtiem tajā Rītā, visa mana sludināšana un pūliņi būs velti, ja Jēzus nestāvēs par mani.

44 Ak, Dievs, šovakar tas ir katrā sirdī. Mēs, kā vasarsvētku ļaudis, Tēvs, mēs jūtam nožēlu par mūsu grēkiem. Mums ir kauns par mūsu atkrišanu un mūsu kļūdām.

Vai Tu šovakar... Kungs, paņem Savu Vārdu un nocērp mūs visus? Mēs šovakar noliekam uz upuraltāra visas grēcīgās pasaulīgās izpriecas, visu, kas nelīdzinās Jēzum. Dievs, paņem šovakar mani līdz ar pārējiem un nocērp mani, un samazini mani, un ļauj kā Tavam pazemīgam kalpam

stāvēt tagad par Tevi, Kungs, lai tai dienā Tu man pateiktu: "Labi darīts." Ne tikai man, bet katram vīrietim un sievietei, kas atrodas šeit, Dievs.

Varbūt viņi ir grēkojuši vai pagājuši malā; varbūt viņi vēl nav Tevi pieņēmuši. Bet lai šovakar viņi kļūst par jēriem un lai Balodis, kas šobrīd piepilda ar svaidījumu šo ēku, šo vietu... Mēs sajūtam Viņa Klātbūtni, kad Viņš iedziļinās mūsu sirdīs. Viņš mūs pārveido, kā pravietis to redzēja podnieka namā.

Ak, Dievs, izmīci mūs par citādākiem ļaudīm. Izmīci mūs par mīlošiem ļaudīm, mīlestības pilniem. Ļauj mums atvērt mūsu sirds durvis un atļaut, lai šovakar tur ienāk Balodis. Lai tad mēs varam aiziet no šejienes kā vīrieši un sievietes un staigāt, rīkoties un ģērbties, un būt tādi, kādiem ir jābūt īstiem kristiešiem. Dāvā to, Tēvs.

45 Un kamēr mūsu galvas ir noliektas, interesanti, vai šajā zālē... Es negribu būt kā mazulis, tā raudāt. Taču, kad es saprotu, Kurš stāvēs par mani tajā dienā... Mans mācītājs to nevarēs, mans brālis to nevarēs, mana māte nevarēs. Tikai Jēzus var stāvēt par mani.

Interesanti, vai šovakar šeit atrodas kāds, kas ir pārliecināts savā sirdī, ka viņš ir apbēdinājis Svēto Garu? Balodis ir aizlidojis; jums vairs nav tā saldā miera. Kad pieejat pie izlietnes, lai mazgātu traukus, jūs vairs nepaverieties ārā pa logu, lai pārliecinātos, vai neredzēsiet Viņa atnākšanu. Un tu, brāli, kad brauc ar mašīnu uz darbu, tu vairs nejutī savā sirdī to saldo, dziļo mieru, kas tur reiz bija, kad pie iespējas tu skatījies pa logu, lai vērtos augšup debesīs. Kaut kas ir noticis. Balodis ir aizlidojis.

46 Interesanti, vai šovakar jums negribētos vienkārši nostāties un stāvēt Jēzus pusē. Ja jums nav taisnība, sakiet: "Es vēlos būt nocirpts. Es vēlos būt apcirpts. Es atteikšos no visām savām pasaulīgajām izpriecām un pasaulīgajām darbībām. Sākot no šī vakara, es stāvēšu kopā ar tiem dažiem nicinātajiem, kuri pieder Dievam. No šī vakara es stāvēšu par Dievu."

Ar noliektām galvām un...lūdzu, kristieši, interesanti, kurš gan piecelsies kājās un sacīs: "Es lūgšu, lai Dievs tagad mani nocērp, paņem no manis visu, kas nelīdzinās Jēzum?" Lai Dievs jūs svētī, it visur. Pareizi. Vienkārši piecelieties kājās. "Es tagad pieņemu Kristu. Man ir kauns par manu dzīvi." Lai Dievs jūs svētī ļaudis, kuri stāvat it visur. Piecelieties kājās.

Un tajā dienā Viņš stāvēs par jums, ja jūs vienkārši būsiet... ar to nelielo pravietošanas dāvanu, kuru Dievs man ir devis, šķiet, ka Svētais Gars saka man sirdī, ka šeit būtu jāpieceļas kājās ļoti daudziem, daudz vairāk, nekā ir šobrīd.

47 Nostājieties šovakar Kristus pusē. Vēlieties to no visas sirds. Pareizi. Piecelieties. Jūs, kuri vēl neesat pieņēmuši Kristu, vai jūs, kuri esat Kristu pametuši, piecelieties tagad kājās, kamēr mēs lūgsim. Jūs sakiet to Dievam kopā ar mani, sakiet: "Dievs, es tagad atsakos no visām...visām pasaulīgajām, grēcīgajām izpriecām, kādas es jebkad esmu iepazinis. Es tagad atsakos no visa, ja vien Tu tikai ļausi miera Balodim nolaisties manā sirdī un padarīt mani par īstu kristieti, pilnu mīlestības un miera. Es vēlos būt pieskaitīts tai brīnišķīgajai grupai."

48 Ja jūsu pārdzīvojumos ir pasaulīgums, nostājieties šovakar Kristus pusē. Tā darot, jūs rādāt Dievam, ka jūs stāvēsiet par Viņu un ka jūs vēlaties, lai Viņš stāv par jums. Ja jūs savās domās kaut nedaudz šaubāties, ka Kristus stāvēs par jums, jūsu dzīvesveida vai jūsu rīcības dēļ, es lūdzu jums Kristus Vārdā piecelties kājās, lai šī lūgšana jums nāktu par labu, kad mēs šovakar lūgsim par jums. Piecelieties kājās itin visur. Nācarieši, svētuma piligrimi, vasarsvētku draudzes ļaudis, metodisti, baptisti, katoļi, ortodoksālie ebreji, lai kas jūs arī nebūtu, piecelieties kājās un sakiet: "Es tagad vēlos būt viņu skaitā, Dievs. Es vēlos zaudēt visu no šīs pasaules, ja tikai Tu stāvēsi par mani." Lai Dievs jūs svētī. Daudzi ir piecēlušies, daudzi.

49 Interesanti...pastāviet tikai brītiņu ar noliektām galvām, vienkārši palieciet stāvus. Citi pieceļas. Pareizi. Celieties augšā. Es biju domājis vēl kaut ko darīt, taču šķiet, ka Svētais Gars man pateica: "Labāk to pasaki, jo kādam šis var būt pēdējais vakars."

Un tā, piecelieties kājās, sakiet: "Dievs, šādi darot, es vēlos būt Tavs kalps." Ar mūsu

lūgšanā noliektām galvām... Vai jūs zināt, ko jūs šodien izdarījāt?

“Tas, kurš stāvēs par Mani šajā pasaulē, Es stāvēšu par viņu citā pasaulē. Tas, kurš liecinās par Mani šajā pasaulē, Es liecināšanu par viņu Sava Tēva un svēto eņģeļu priekšā.”

50 Ja pirms dažām minūtēm jūs būtu nomiruši, jūs aizietu pazušanā. Taču šovakar jūs esat glābti, jo jūs stāvējāt šo tūkstošu cilvēku klātbūtnē un Dieva, un svēto eņģeļu klātbūtnē. Un viņi tagad ieraksta jūsu vārdu Jēra Dzīvības Grāmatā.

Tagad, Debesu Tēvs, es nododu Tev šos cilvēkus, kuri atrodas šajā lielajā auditorijā. Es nododu Tev tos, kuri šobrīd ir piecēlušies kājās. Tu esi uzrunājis viņu sirdis. Viņi to apzinās, kad mēs ticam, ka vajadzētu būt daudz vairāk...

51 Dievs, kā mēs varam atgriezties Azusa ielā, ja mēs neklausīsim Dieva Balodim? Dievs, varbūt tas prasīs smagu sodu; varbūt tas prasīs nāvi ģimenē; varbūt tas prasīs vēl kaut ko, taču es esmu pārliecināts, Dievs, ja mēs Tev to lūgsim, lai ko tas neprasītu, atved mūs atpakaļ, Dievs. Lai atkal ir vecmodīgās sanāksmes. Lai atkal ir pazemība svēto starpā. Lai atkal ir Dieva spēks mūsu draudzēs. Dāvā to, Kungs.

Nocērp mūs šovakar. Aizvāc pasauli prom no mums. Aizvāc prom visu, kas nav tāds kā Tu, Dievs. Piepildi mūs ar Svēto Garu un, ak, Dieva Balodi, nolaidies no augstumiem, nolaidies no šī tempļa smailes, Kungs, un mājā šajās sirdīs, jo viņi tieši tagad gaida kristību ar Svēto Garu, lai...divpusēji asais Vārds atcirstu šīs pasaules lietas un dāvātu viņiem Kristu Jēzu, bagātīgi un krāšņi viņu sirdīs. Mēs lūdzam to Jēzus Vārdā, Āmen.

52 Lai Dievs jūs svētī. Cik daudzi vēlas šovakar tikt dziedināti? Ātri piecelieties kājās. Visi, kas vēlas būt dziedināti fiziski, garīgi, lai kas...ātri piecelieties kājās. Āmen.

Balodis lidinās šajā ēkā. Vai jūs tam ticat? Tā stunda ir pienākusi; laiks ir tuvu. Atveriet savas sirdis. Svētais Gars ir šeit, lai kristītu, lai dziedinātu. Visuvarētais Dievs, Jēzus Kristus Vārdā, mēs apsaucam ikvienu ļauno garu un slimību un izdzenam to...?...un viņi būs brīvi...

Jērs un Balodis

The Lamb And The Dove

Šo svētrunu brālis Viljams Branham sludināja 1956. gada 17. septembrī Angelus templī, Losandželosā, ASV. Ieraksts ar numuru 56-0917 ilgst vienu stundu un divas minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2016. gadā. Izplatāms bez maksas.